BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 8 oktober 1997 *

I mål T-229/97 R,

Comité européen des fabricants de sucre (CEFS), sammanslutning enligt belgisk rätt, Bryssel, företrädd av Bernard O'Connor, solicitor, och advokaten Bonifacio García Porras, Salamanca, delgivningsadress: advokatbyrån Arsène Kronshagen, 12, boulevard de la Foire, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiska rådgivarna Jan-Peter Hix och Ignacio Díez Parra, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, generaldirektören Alessandro Morbilli, avdelningen för administrativa tjänster, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av James Macdonald Flett och Xavier Lewis, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: engelska.

angående en begäran med stöd av artiklarna 185 och 186 i EG-fördraget om uppskov med verkställigheten av artikel 1 f i rådets förordning (EG) nr 1188/97 av den 25 juni 1997 om fastställande för regleringsåret 1997/1998 av härledda interventionspriser för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt kompensationsbelopp för lagringskostnader (EGT L 170, s. 3), i den mån den påverkar de europeiska sockerproducenterna eller har en påverkan i allmänhet, samt en begäran om att rätten i övrigt skall förordna om de interimistiska åtgärder som den finner nödvändiga,
meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 Detta förfarande om interimistiska åtgärder rör en rådsförordning som bland annat har till syfte att fastställa interventionspriser inom ramen för rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 177, s. 4, i dess ändrade lydelse, nedan kallad grundförordningen).

2 I artikel 24 i grundförordningen fastställs för varje produktionsregion (vilka i huvudsak överensstämmer med medlemsstaternas territorier) en A-baskvantitet

och en B-baskvantitet som hänför sig till ett visst regleringsår. Medlemsstaterna skall fördela sina A- och B-baskvantiteter mellan företagen, i form av A- och B-kvoter.

3 Det socker som produceras inom A-kvoten (A-socker) och det som produceras inom B-kvoten (B-socker) omfattas vid saluföring inom gemenskapen av ett garanterat pris och en garanterad avsättning tack vare systemet med intervention (se artikel 9 i grundförordningen). De priser som tillämpas av interventionsorganen fastställs varje år av rådet i enlighet med artikel 3 i grundförordningen.

4 Vad beträffar vitsocker är dessa priser inte desamma för hela gemenskapen. I artikel 3.1 föreskrivs att ett "interventionspris" skall fastställas för områden utan underskott och att ett "härlett interventionspris" skall fastställas för områden med underskott. Enligt artikel 9.1 andra stycket i grundförordningen är de olika priserna tillämpliga beroende på vilket område sockret befinner sig i vid köpetillfället. De härledda interventionspriserna fastställs systematiskt på en högre nivå än interventionspriserna. På detta sätt avses fabrikanterna i områden utan underskott bidra till försörjningen av underskottsområdena och skillnaden mellan de båda interventionspriserna är tänkt att helt eller delvis täcka de transportkostnader som tillkommer.

5 I grundförordningen föreskrivs ett prissystem för förädlade sockerbetor, nämligen A-respektive B-socker (A- eller B-betor, se artikel 5.4 i grundförordningen). De minimipriser som sockerfabrikanterna skall betala till betproducenterna enligt artikel 6.1 och 6.2 varierar alltefter vilket område dessa produceras i. Enligt lydelsen av artikel 5.3 i grundförordningen har minimipriserna för A- och B-betor höjts med ett belopp som är lika med skillnaden mellan interventionspriset för området i fråga och interventionspriset omräknat med koefficienten 1,30 för de områden för vilka det fastställs ett härlett interventionspris.

6 Fram till regleringsåret 1996/1997 placerade rådet vid varje årlig fastställelse av interventionspriserna Italien bland underskottsområdena inom gemenskapen och fastställde följaktligen härledda interventionspriser för detta område. Med hänsyn till den följd detta hade för minimipriserna på sockerbetor som producerats i Italien sedan 1990 begärde den italienska sockerindustrin vid upprepade tillfällen att detta skulle upphöra, eftersom Italien enligt industrin var i färd med att bli ett överskottsområde.

7 Vad beträffar regleringsåret 1997/1998 fastställde rådet den 25 juni 1997 såväl interventionspriser som härledda interventionspriser för vitsocker. Interventionspriset uppgick till 63,19 ecu per 100 kg, i enlighet med artikel 1.2 i förordning (EG) nr 1187/97 om fastställande av vissa sockerpriser och av standardkvaliteten för betor för regleringsåret 1997/1998 (EGT L 170, s. 1). För Italien fastställdes ett härlett interventionspris som uppgick till 65,53 ecu per 100 kg, i enlighet med artikel 1 f i förordning (EG) nr 1188/97 om fastställande för regleringsåret 1997/1998 av härledda interventionspriser för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt kompensationsbelopp för lagringskostnader (EGT L 170, s. 3, nedan kallad förordning nr 1188/97). I det tredje övervägandet till förordning nr 1188/97 anges att "[e]tt försörjningsunderskott kan förutses i produktionsområdena i Italien".

Förfarandet

8 Sökanden, Comité européen des fabricants de sucre (CEFS), är en sammanslutning enligt belgisk rätt som består av såväl nationella organisationer av sockerproducenter som enskilda sockerbolag när deras nationella representationsorgan inte är medlemmar av CEFS eller det inte finns någon nationell organisation. Den företräder sockerindustrin i fjorton medlemsstater och Schweiz och har därtill "motsvarande medlemmar" från fem utomeuropeiska länder.

9 Sökanden väckte genom ansökan, som inkom den 5 augusti 1997 till förstainstansrättens kansli, med stöd av artikel 173 i EG-fördraget talan om ogiltigförklaring av artikel 1 f i förordning nr 1188/97 i den mån den påverkar de europeiska sockerproducenterna, eller har en påverkan i allmänhet, samt begärde att rådet skulle förpliktas att bereda sökanden tillgång till samtliga handlingar, uppgifter och metoder som det använde för att i den omtvistade förordningen jämställa Italien med ett underskottsområde, och begärde att rätten i övrigt skulle förordna om de kompletterande åtgärder som den fann nödvändiga.

10 Genom en separat handling, som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag, framställde sökanden med stöd av artiklarna 185 och 186 i fördraget en begäran om uppskov med verkställigheten av artikel 1 f i förordning nr 1188/97 i den mån den påverkar de europeiska sockerproducenterna, eller har en påverkan i allmänhet, och begärde att rätten i övrigt skulle förordna om de interimistiska åtgärder som den fann nödvändiga.

11 Rådet ingav ett skriftligt yttrande över yrkandet om interimistiska åtgärder den 26 augusti 1997.

12 Genom en handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 1 september 1997 ansökte kommissionen om att få intervenera till stöd för rådets yrkanden. Genom handlingar som inkom till förstainstansrättens kansli den 9 september 1997 förklarade sig rådet och sökanden inte ha något att erinra mot ansökan om intervention.

13 Parterna och interventionssökanden utvecklade sin talan den 12 september 1997.

Skäl

Ansökan om intervention

14 Eftersom kommissionens ansökan om intervention ingivits i enlighet med artikel 115 i förstainstansrättens rättegångsregler, som med stöd av artikel 37 första stycket i EG-stadgan för domstolen, som är tillämplig på förfarandet vid förstainstansrätten genom dess artikel 46 första stycket, skall kommissionen tillåtas att intervenera i förfarandet till stöd för svarandens yrkanden.

Begäran om interimistiska åtgärder

15 Enligt artikel 185 jämförd med artikel 186 i fördraget och artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 319, s. 1), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21), enligt rådets beslut 94/149/EKSG, EG av den 7 mars 1994 (EGT L 66, s. 29), och enligt rådets beslut 95/1/EG, Euratom, EKSG av den 1 januari 1995 (EGT L 1, s. 1) kan förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna fordrar det, besluta om uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten eller förordna om nödvändiga interimistiska åtgärder.

16 I artikel 104.1 i rättegångsreglerna föreskrivs att en ansökan enligt artikel 185 i fördraget om uppskov med verkställigheten av en rättsakt som har utfärdats av en institution endast kan prövas om sökanden har väckt talan om prövning av rättsakten vid förstainstansrätten och att en ansökan om andra interimistiska åtgärder enligt artikel 186 i EG-fördraget endast kan prövas om den inges av en part i ett mål som är anhängigt vid domstolen och har samband med det målet.

17 Vad beträffar föremålet för talan föreskrivs i artikel 104.2 att en ansökan om interimistiska åtgärder skall ange de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad. De begärda åtgärderna skall endast ha interimistisk verkan och får inte föregripa förstainstansrättens avgörande i saken (se beslut av förstainstansrättens ordförande den 21 mars 1997 i mål T-79/96 R, Camar mot kommissionen, REG 1997, s. II-403, punkt 21).

18 Förevarande talan syftar till att förstainstansrätten skall bevilja uppskov med verkställigheten av den omtvistade förordningen samt förordna om nödvändiga interimistiska åtgärder. För att fatta beslut med anledning av en sådan begäran skall inledningsvis sökandens argument rörande fara i dröjsmål (periculum in mora) prövas.

Fara i dröjsmål

— Parternas argument

19 Sökanden anser att antagandet av den omtvistade förordningen har två konsekvenser som medför en allvarlig och irreparabel skada: för det första en förlust av marknadsandelar på sockermarknaden, för det andra en fortsatt minskning av de garanterade A- och B-kvoterna.

20 För det första medförde enligt sökanden beslutet att fortsätta att behandla Italien som ett "underskottsområde" och följaktligen fastställa ett härlett interventionspris för vitsocker som producerats i Italien om 65,53 ecu per 100 kg, 2,34 ecu högre än det vanliga interventionspriset om 63,19 ecu, att de italienska producenterna av sockerbaserade produkter föredrog att vid export till tredje länder använda socker som producerats utanför gemenskapen i stället för gemenskapssocker. Importen av socker från länder utanför gemenskapen skedde till priset på den fria världsmarknaden (ett pris som var mycket lägre än det interventionspris som tillämpades inom gemenskapen) och utan erläggande av tullavgifter, eftersom sockret skulle

användas som bas i de produkter som därefter återexporterades till tredje länder, i enlighet med den tullreglering som benämns "systemet för aktiv förädling". Däremot låg interventionspriset till grund för förbrukningen av italienskt socker eller gemenskapssocker och var föremål för återbetalning vid exporten (även kallat restitution) som föreskrivs i artikel 17 i grundförordningen, om slutprodukten exporterades. Då emellertid restitutionsbeloppet, som motsvarar skillnaden mellan interventionspriset för sockret inom gemenskapen och priset på sockret på den fria världsmarknaden, är det samma inom hela gemenskapen, följer härav att restitutionen aldrig helt kan täcka prisskillnaden mellan socker som produceras i tredje länder och socker som produceras i Italien, som är ett underskottsområde och där sockret åsatts ett härlett interventionspris som är högre än det vanliga interventionspriset. Följaktligen "använder de italienska tillverkarna av förädlade produkter hellre socker från tredje länder under systemet med aktiv förädling än italienskt socker eller gemenskapssocker", vilket enligt sökanden riskerar att föranleda en väsentlig förlust av marknadsandelar och vidare en ökning av importen av socker från tredje länder. Enligt sökanden köptes under perioden från och med oktober 1995 till och med september 1996 i Italien 72 000 ton socker under systemet med aktiv förädling och importen för regleringsåret 1996/1997 förväntas uppgå till omkring 150 000 ton, i en situation där "de stora italienska tillverkarna av förädlade sockerbaserade produkter förbrukar ungefär 400 000 ton".

21 Sökanden har också anfört att rådets beslut att fastställa att Italien är ett underskottsområde och att fastställandet av ett härlett interventionspris riskerar att medföra en "avsevärd ökning av sockerproduktionen" i gemenskapen, vilket skulle leda till en ökad sockerexport, subventionerad genom restitutionssystemet, och till en ökning av gemenskapslagren av socker. Enligt sökanden står en ökning av såväl exporten som sockerlagren i strid med de åtaganden som gemenskapen gjort i samband med GATT-förhandlingarna (allmänna tull- och handelsavtalet) vid Uruguayrundan (undertecknat i april 1994), som föreskriver en minskning av gemenskapssubventionerna för socker och följaktligen av de garanterade A- och

B-kvoterna för socker från och med år 2001. För att kunna uppfylla dessa åtaganden måste gemenskapen minska de nämnda kvoterna, regleringsår för regleringsår, under övergångsperioden fram till år 2001, enligt vad som föreskrivs i artikel 23 i grundförordningen i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1101/95 av den 24 april 1995 (EGT L 110, s. 1). Denna minskning påverkar enligt sökanden "hela den europeiska sockerindustrin och inte enbart sockerfabrikanterna i underskottsområdet".

22 Enligt sökanden hindrar inte ogiltigförklaringen av den aktuella bestämmelsen i den omtvistade förordningen att de påstådda skadorna är irreparabla, eftersom förlusten av marknadsandelar och minskningen av kvoter riskerar att försätta de europeiska producenterna i en extremt svår situation, där de faktiskt kan komma att "sannolikt upphöra med sin verksamhet" eller slutgiltigt förlorar "en avsevärd del av sina marknadsandelar".

23 Rådet anser att sökandens argument om aktiv förädling saknar relevans i förevarande fall. Införandet av olika instrument för styrning av sockermarknaden — aktiv förädling eller återbetalning — har sin grund i gemenskapslagstiftarens politiska ställningstagande, och lagstiftaren kan mycket väl anpassa dem till de omständigheter som beskrivits av sökanden utan att fastställelsen av ett härlett interventionspris för Italien för regleringsåret 1997/1998 kan ifrågasättas. Vidare har svaranden understrukit att den åsikten att vissa europeiska sockerproducenter "i en oviss framtid" kan komma att förlora marknadsandelar till följd av tillämpningen av systemet med aktiv förädling inte är tillräcklig för att "styrka påståendet att kategoriseringen av sockerpriset efter område är felaktig".

24 Svaranden delar inte heller sökandens inställning vad beträffar risken för en minskning av A- och B-kvoterna till följd av tillämpningen av artikel 23 i grundförordningen. I denna fastställs faktiskt att kvoterna skall vara oförändrade fram till regleringsåret 2000/2001, och att de endast under vissa omständigheter — vilka inte föreligger i detta fall — kan minskas för att gemenskapens åtaganden inom ramen för världshandelsorganisationen (WTO) skall kunna uppfyllas. Enligt rådet uppfyllde gemenskapen för regleringsåret 1995/1996 i stor omfattning sina åtaganden, och för regleringsåret 1996/1997 beräknas exporten även vara lägre än vad som

förutsetts i WTO-avtalen. Under förutsättning att de nämnda avtalen ger gemenskapen en möjlighet att "eventuellt utjämna en brist vid slutet av övergångsperioden", nämligen från och med år 2001, är en eventuell minskning av A- och B-kvoterna för tillfället fullständigt hypotetisk. Tvärtemot vad sökanden har påstått anser rådet att det inte är tillämpningen av härledda priser i Italien som skulle kunna hota de europeiska sockerfabrikanternas intressen utan avskaffandet av de härledda priserna. I ett sådant fall skulle en plötslig ökning av exportvolymerna verkligen kunna äventyra gemenskapens möjlighet att uppfylla sina åtaganden inom världshandelsorganisationen, då sockerfabrikanterna i länder med överskott skulle ha intresse av att exportera överskottet till tredje länder och sålunda tillgodogöra sig fördelarna med restitutionssystemet, snarare än att saluföra det i underskottsområden som Italien, vilket skulle leda till en nödvändig minskning av A- och B-kvoterna redan före utgången av övergångsperioden.

25 Rådet har med hänvisning till att den skada som sökanden lidit påstått vara irreparabel anfört att detta inte är en omständighet som innebär att fastställelsen av ett härlett interventionspris i Italien för regleringsåret 1997/1998 skulle kunna påverka den europeiska sockerindustrin. Risken för att den verksamhet som sökanden åberopat skulle upphöra är således hypotetisk då någon bevisning inte förebringats till stöd för påståendet.

26 Kommissionen, som intervenerat till stöd för rådets yrkanden, uppgav vid sammanträdet den 12 september 1997 att den anslöt sig till svarandens slutsats beträffande behovet av skyndsamhet. Kommissionen anser särskilt att importen av socker från tredje länder till Italien utgör en procent av den italienska produktionen och att den risk för förlust av marknadsandelar som sökanden gjort gällande därför är överdriven. Vad beträffar gemenskapens åtaganden inom världshandelsorganisationen har intervenienten understrukit att för regleringsåren 1995/1996,

1996/1997 och 1997/1998 sattes taket för den samlade exporten av socker som varit föremål för förhandlingar inom världshandelsorganisationen — ett tak som var fullt tillåtet enligt GATT-regleringen — till 4 520 000 ton, medan exporten av socker från gemenskapen till tredje länder under samma period uppgick till 3 400 000 ton, vilket gav en handlingsmarginal om 1 120 000 ton för innevarande regleringsår.

— Bedömning

27 Enligt fast rättspraxis skall kravet på skyndsamhet avseende en ansökan om interimistiska åtgärder bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om den interimistiska åtgärden åsamkas allvarlig skada som inte kan avhjälpas. Det ankommer på denna part att bevisa att den inte kan avvakta utgången av talan i huvudsaken utan att lida skada som medför allvarliga följder som inte kan avhjälpas (se beslut av förstainstansrättens ordförande den 7 november 1995 i mål T-168/95 R, Eridania m. fl. mot rådet, REG 1995, s. II-2817, punkt 33).

28 I förevarande fall består den skada som sökanden påstår att verkställigheten av förordningen skulle komma att leda till av två omständigheter. Det är dels fråga om en avsevärd förlust av marknadsandelar av den europeiska sockermarknaden till fördel för sockerimportörer från tredje land, dels fråga om en fortsatt minskning av de garanterade A- och B-kvoterna.

29 Vad beträffar den sistnämnda omständigheten följer det av sökandens egna påståenden att en verklig risk för minskning av A- och B-kvoterna inte kan uppstå förrän från och med år 2001, det vill säga vid utgången av den övergångsperiod som föreskrivs i samband med gemenskapens åtaganden inom världshandelsorganisationen, då domen i målet i huvudsaken sannolikt har meddelats. Det finns inget bevis för att en sådan risk skulle kunna uppstå innan övergångsperioden löpt ut: tvärtom har kommissionen — utan att det bestritts av sökanden — framhållit att fram till

regleringsåret 1997/1998 har det tak för sockerexporten som fastställs inom världshandelsorganisationen till omkring 4 520 000 ton inte uppnåtts, och att exporten av socker från gemenskapen till tredje länder som beräknats till 3 400 000 ton skulle ge ett tillräckligt utrymme för slutsatsen att någon minskning av kvoterna inte kan förutses inom en nära framtid. Under dessa omständigheter har sökanden inte ens visat att den påstådda skadan verkligen föreligger.

30 Vad beträffar den första omständigheten som motiverar den skada som sökanden åberopat, nämligen en avsevärd förlust av marknadsandelar av den europeiska sockermarknaden till fördel för sockerimportörer från tredje land, har sökanden inte visat att denna skada är allvarlig och irreparabel.

31 Även om det av kommissionens statistik framgår att importen av socker från tredje land till Italien under regleringsåret 1995/1996 uppgick till 72 000 ton (se bilaga 17 till begäran om interimistiska åtgärder) har sökanden inte förebringat någon bevisning för att sockerimporten under regleringsåret 1996/1997 uppgick till "omkring 150 000 ton", som sökanden påstår i punkterna 91 och 94 i begäran om interimistiska åtgärder. Den enda informationskälla som anges i detta hänseende, nämligen skrivelsen från ordföranden för den partssammansatta gruppen i det konsultativa utskottet för socker till ledamoten av kommissionen, Franz Fischler, av den 16 juli 1997, vilken återfinns i bilaga 18 i begäran om interimistiska åtgärder, anger att beloppet är en uppskattning av "företrädaren för italienska odlare" av "efterfrågan från industrin som sysslar med en andra förädling i exportsyfte", men den förklarar inte vilken metod som använts för att komma till denna slutsats. Vad beträffar betydelsen av den import som registrerats under regleringsåret 1995/1996 och den som beräknats för det efterföljande regleringsåret, har sökanden inte uppgivit någon sakomständighet till stöd för att "de stora italienska tillverkarna av förädlade sockerprodukter förbrukade" omkring 400 000 ton per år (begäran om interimistiska åtgärder, punkt 91), medan den totala förbrukningen av socker i Italien beräknades uppgå till 1 483 000 ton för regleringsåret 1997/1998 (ibidem, punkt 72).

32 Vad beträffar de ekonomiska orsaker som ligger till grund för den icke bestridda omständigheten att importen till Italien av socker från tredje länder uppgick till 72 000 ton för regleringsåret 1995/1996 under systemet med aktiv förädling, finns det ingenting i handlingarna i målet som gör det möjligt att utesluta att det för de italienska fabrikanterna av sockerbaserade produkter för export rör sig om en alternativ resurskälla som blev oundgänglig just på grund av att den italienska sockerproduktionen hade ett underskott, snarare än att de föredrog en produkt som var billigare än det italienska socker som åsatts ett härlett interventionspris.

33 Under alla omständigheter anser förstainstansrättens ordförande att den förlust av marknadsandelar som sökanden har gjort gällande inte förefaller oåterkallelig. Det har inte förebringats någon bevisning för att de italienska tillverkarna av sockerbaserade produkter för export till tredje länder även efter en ogiltigförklaring av den omtvistade bestämmelsen skulle fortsätta att föredra att, trots de skyldigheter som i så fall skulle följa av artikel 176 i fördraget, framför att använda italienskt socker som inte längre åsatts något härlett interventionspris importera socker från tredje länder under systemet med aktiv förädling. Denna minskning förefaller sålunda vid första anblicken kunna avhjälpas efter en sådan ogiltigförklaring. Vad beträffar perioden mellan tidpunkten för antagandet av den omtvistade bestämmelsen och den eventuella ogiltigförklaringen utesluter inget vid första anblicken att alla berörda använder de möjligheter att väcka talan som anges i fördraget, särskilt i artiklarna 178 och 215, för att söka erhålla ersättning för den skada de lidit (se beslut av förstainstansrättens ordförande den 3 mars 1997 i mål T-6/97 R, Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen, REG 1997, s. II-291, punkt 49).

34 Eftersom sökanden inte har visat att hans begäran om interimistiska åtgärder är befogad med anledning av att det föreligger fara i dröjsmål, skall begäran avslås utan att det är nödvändigt att pröva om begäran om interimistiska åtgärder kan prövas i sak, och inte heller om de grunder och argument som anförts till stöd för talan i huvudsaken vid första anblicken förefaller vara välgrundade.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Kommissionen tillåts intervenera till stöd för rådets yrkanden.

2) Begäran om interimistiska åtgärder avslås.

3) Beslut om rättegångskostnaderna kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 8 oktober 1997

H. Jung
Justitiesekreterare

A. Saggio
Ordförande